

mindste efter min Overbevisning — og deri tør jeg tro, at mine ærede Kolleger ere enige med mig — et meget daarligt Bidnesbyrd om den danske Rigsdags Handedygtighed, naar den i et saa langt Tidrum ikke engang har kunnet frembringe en Finantslov.

Hvad angaar de fire Punkter, som vi have troet at burde fastholde, da er jo al fornøden Forklaring derom given i Betænkningen, og jeg skal kun ganske kort opholde mig ved dem. Vi have anset det for et af de vigtigste Spørgsmaal, der forelaa, at Universitetet omsider kunde blive fritaget for det Paabud aarlig at opspise en Del af sin Kapital. Vi kunde ikke Andet end finde det meningsløst, at man giver Universitetet et Tilskud af Statskassen, men giver dette Tilskud saa utilstrækkeligt, at man paalægger Universitetet at supplere det ved at tage af sin Kapital. Med Hensyn til, paa hvilken Maade dette Onde eller denne urimelige Dypvisning skulde forebygges, have vi ikke gjort nogen Bænsfelighed. Vi have kunnet gaa ind paa, at Midlerne dertil kunde tages af Kommunitetets Overflud; vi have kunnet gaa ind paa, at Underfludet blev dækket af Statskassen, men vi have troet — fordi dette Sidste var foreslaet af Regjeringen og gjentagne Gange forkastet i det andet Thing — at burde gaa endnu et lille Skridt videre og tilføde, at det blev dækket ved Laan af Statskassen, hvilket Laan da efter vor Formening med al mulig Rimelighed burde være rentefrit. Da Universitetet jo nemlig — som der ogsaa staar i Mindretallets Betænkning — er et Statsinstitut og er Statens Eiendom, og da det som saadant har staaet paa Finantsloven saalænge, som der har været en Finantslov til, saa er det jo urimeligt at lade Staten med den ene Haand forrente, hvad den laaner med den anden. Dette er kun at gjøre Overfludet større til ingen Verdens Nytte. Dersom Flertallet i det andet Thing kunde gaa ind paa dette Tilbud, saa have vi troet, at man vilde kunne gjøre Regning paa, at man hurtigere kunde komme til en Overenskomst angaaende den endelige Ordning af Universitetets økonomiske Tilstand. — Som de Herrer ville se, have vi ladet alle de betydelige Uoverensstemmelser til et Beløb af over en halv Million Kroner, som fandtes paa Rigsministerens Budget, falde, idet vi have troet, at man kunde vente med det store Bidrag, som forlanges til Kanoner til Søforskerne, skjøndt vi ganske vist erkjendte, at disse vare meget ønskelige. Derimod have vi fastholdt to Bevillingpunkter paa Marineministeriets Budget, idet vi have ment, at en større Torpedobaad vilde være baade en meget nyttig og ikke for kostbar Forøgelse af vort Søforvar, og da Bevillingen, 100,000 Kr., ikke mere end akkurat naaede den Grændse, inden hvilken Marineministeren i det andet Thing havde erklæret, at det var nødvendigt at bevilge Penge til overordentlige Udgifter hvert Aar i de første Aar,

for at Flaaden kunde naae den ved Søværnsloven vedtagne Størrelse, saa have vi troet at burde fastholde denne Post. — Men betydelig vigtigere have vi anset det at være, at der nu efter Marineministerens og alle Sagtyndiges Raad blev begyndt paa Bygningen af et nyt „Helgoland“. Da man har gjort den Indvending derimod, at Helgoland ikke var tilstrækkelig prøvet, uagtet det har været færdigt i over et Aar, og uagtet det har været ude paa Togt i afvigte Aar, have vi formet denne Bevilling ubestemt saaledes, at Ministeren skulde have frie Hænder, hvis han efter den nu forestaaende Prøve i September Maaned og efter sine Sagtyndiges Erklæring skulde foretrække at foretage nogle væsentlige Forandringer ved det nye Skib. Naar der ikke er tilføjet enten en Byggesum eller Helgolands Naavn, er det ingenlunde at betragte som en Udvidelse af Regjeringens Forlangende, men tværtimod som en Indrømmelse, man har søgt at gjøre Folkethinget, idet man altsaa i fuldeste Maade har stillet Ministeriet frit til at kunne benytte alle de Resultater — enten de nu ere heldige eller uheldige — som maatte fremgaa af den forestaaende Prøve med dette vort største og bedste Skib. At vort Søværn faar denne Forøgelse, anse vi for saa vigtigt, at vi ikke have kunnet gaa ind paa, at man skulde ombytte denne Bevilling med enten at bygge endel smaa Kanonbaade eller med et Skib af samme Model som det, der nu er under Bygning, som ikke er færdigt og ikke er prøvet, nemlig „Torstenskjold“. — Endelig komme vi til det fortvivlede Spørgsmaal om Dyrktidstilleg til Embeds- og Bestillingsmændene. Det har voldet os meget stor Sorg at se den Gang, som denne Sag har taget, og at finde, at vore ærede Kolleger i det andet Thing, Flertallet i det andet Thing, ikke engang har kunnet gaa ind paa saa stor en Indrømmelse, som vi der have gjort, idet vi fra den Grændse, som i sin Tid var fastsat af Folkethinget selv uden at tilførsættile de i det daværende Fællesudvalg sidende Landsthingsmænd, nemlig 4,400 Kr., som den største Hvide, Lønmen med Tilleg maatte naae, ere gaaede ned til Halvdelen af Forskjellen mellem vor og Folkethingets Indstilling. Vi holde os overbeviste om — jeg veed meget vel, at enkelte Medlemmer af Rigsdagen anse det for urimeligt; jeg kan ikke forstaa det og beklager det — at netop mange af dem, man udelukker fra Dyrktidstilleg ved den af Folkethinget satte Grændse, trænge mere dertil end mange af dem, som falde indenfor denne Grændse, idet det er midaldrende Embedsmænd i høiere Stillinger og med en tilsvarende Børneflokk, som kræver Udgifter, hvorom jeg tror, at de Herrer, som mene det Modfatte, ikke have nogen ret Forstilling. Men paa den anden Side maatte jo Flertallet i Fællesudvalget erkjende, at dette Spørgsmaal, netop fordi saa Faa havde Forstand derpaa, ikke var egnet til at bringes frem paa